

Hejsek 5

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXVIII leden 2013

Pejsek štěká...

Jedna vzpomínka na Podzimky: Při dohadování o písničky a to tom, jak vysoko se má zpívat, Bahňák: „Já myslím, že by se měla zpívat o oktávu výš a o kilometr dál!“

Haf haf haf!

Když vypadne proud každý hledá něco! Zelí pojistky, Májka šroubovák a Samara kudlu.

Haf haf haf!

Na závěr výpravy na bruslení zveme i Vaše rodiče, které prosíme, aby přišli v 17:30 ke klubovně. Rádi bychom s nimi probrali tábor, ale třeba i cokoliv dalšího. Určitě jim to prosím připomeňte.

Přesně je to tedy 19.1.2013 v 17:30 u klubovny. Skončíme nejpozději v 19hod.

Haf haf haf!

Rozdáváme habakuk! Už se toho nahromadilo příliš a zdá se, že to nikdo nepostrádá. Postrádáte-li někdo své ponožky, neváhejte se o ně hlásit.

Haf haf haf!

Stařec si dal obal na kotlíky na hlavu. Kdosi: „Starče, ty jsi ale kotel.“

Haf haf haf!

Kdo zaplatil příspěvky pouze na první pololetí, přineste prosím na druhé.

Co budeme dělat?

- 8. 1. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 15. a 16. 1. Družinovky (16:30 - 19:00)
- 19. 1. Bruslení
- 22. 1. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 29. a 30. 1. Družinovky (16:30 - 19:00)
- 5. 2. Oddílovka (16:30 - 19:00)

...a dále

- 2. 3. Výroční výprava
- 28. 3. - 1. 4. Velikonoční táboření
- 8. - 14. 4. Divadelní festival
- 19. - 21. 4. Výprava na blind
- 10. - 12. 5. Oddílové hry
- 31. 5. - 2. 6. Za tajemstvím Prahy
- 14. - 16. 6. Výprava na vodu

Film? Film!

Místo filmového víkendu budeme mít několik minivíkendů v lednu a únoru.

Podrobně a přesně vše plánuje Jenda, vaše účast může být důležitá v následujících víkendech:

20. a 26. a 27. ledna

2. a 3. února

A jako rezervu máme 9. a 10. února

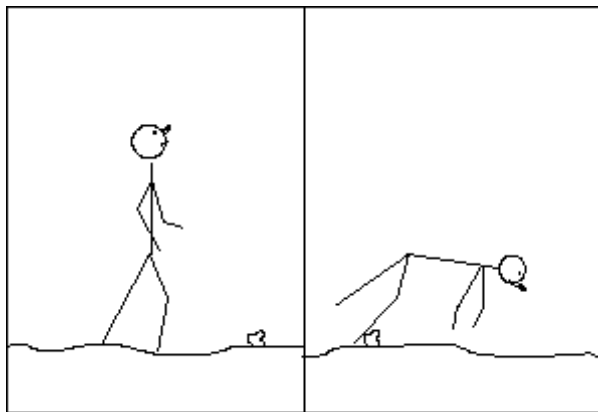

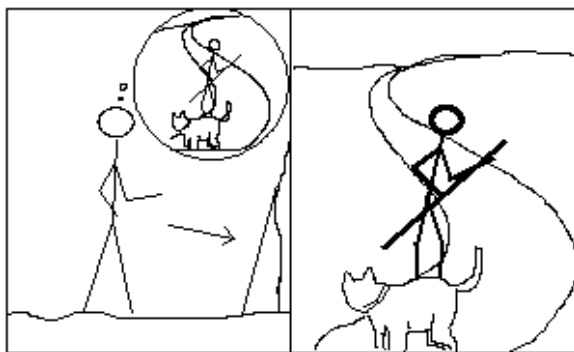
Poznej přísloví

Vyřešená přísloví ukažte Pomerančovi.

1. Nadbytečný obsah sacharidů, lipidů a proteinů v trávicím orgánu živočicha rodu Homo Sapiens Sapiens, způsobuje sníženou důvěřivost dalšímu jedinci stejného druhu s opačným stavem energetických zásob.

2. Provozováním zemědělské činnosti, jenž je z pravidla praktikována na jaře, horizontálního proudění vzduchu v atmosféře, dostáváme po další zemědělské činnosti proudění ještě silnější a s větší příměsí dihydrogenmonoxidu v pevném či kapalném skupenství.

...a tak hlasovali a hlasovali, a máme tu výsledky! Při hlasování o pokračování příběhu zvítězila první možnost – „Říci Kopáčovi, že na fotce vidí jenom prázdnou místnost“ s patnácti hlasy (čili 78% hlasujících). Následující příčku ovládly společně možnosti „Nedělat nic“ a „Tvářit se, že na fotce vidí, co mu na ní Kopáč ukazuje“, obě se dvěma hlasy a jedenácti procenty. Oproti minulému hlasování jste trošičku zaháleli, neb místo předchozích 21 hlasů hlasovalo jen 19 Vpředáků.

Aik

Na tý fotce prostě nic nebylo. Vůbec nic. Jenom nějaká místnost. Žádný člověk, ani jeho stín. Prostě nic. To ten člověk na tý fotce fakt něco vidí? To už z toho chudák tady zešílel? No, nedivil bych se, občas to tady je fakt celkem náročný. Žijeme tady pod zemí, jako v

nějaký kryptě, v neustálém strachu, že nás někdo objeví.

Franko bere do rukou fotku a dívá se na ni. Skoro vidím, jak se jeho pohled do ní zabodává. Přesně v tem samý okamžik jeho kamenný výraz mírně zbledl, trochu zacukal lícními svaly a zvedl hlavu.

„Hele, Kopáči, ta fotka... máš ji z domova?“

Na Kopáčově obličejí přeběhl sotva tušitelný stín.

„Ne, to je na tom právě divný, našel jsem ji tady, mezi trámy.“ Kopáč ukazuje na škvíru v trámech u jeho pryčny.

„Já totiž...“ navazuje Franko „Na tý fotce nevidím zhola nic...“

Napadlo mě, jestli tu fotku nemohl někdo pořídit až tady, pomocí mého fotoaparátu, i když pochybuji o tom, že by někde sehnal všechny potřebné látky k tomu, aby mohl fotku vyvolat. K tomu by to bylo strašné plýtvání vodou.

Ve své krosně jsem tedy vyhrabal fotoaparát a zkontroloval počet zbývajících snímků na filmu. Co si pamatuji, naposled byl na dvacítce.

„Tak co?“ zeptal se Franko. „Kolik to ukazuje?“

Pozornost všech lidí v místnosti byla upřena na mě, nebo spíše, na můj fotoaparát.

„Dvacet jedna.“ hlesl jsem.

„Ale to snad není možný, vždyť je tam Markétka!“

Bylo vidět, že je Kopáč na pokraji zhroucení.

„Jseš si jistý, že jsi omylem někdy neudělal nějakou fotku navíc?“

„Co jsem tady, tak jsem udělal jenom jednu fotku. A to bylo, jak jsme v létě opravovali střechu bunkru. A těch devatenáct předtím, ty jsou ještě z domova.“

Do vzniklého ticha promluvil Stín.

„Jak se dá ale vyvolat jenom jedna fotka z celého filmu?“

Co má Aik dělat? O pokračování příběhu můžete rozhodnout před vydáním příštího čísla pejska.

Poznej alespoň 3 stopy.

①

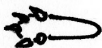
④

②

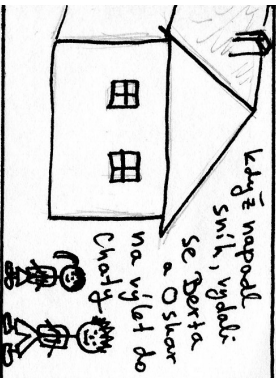

③

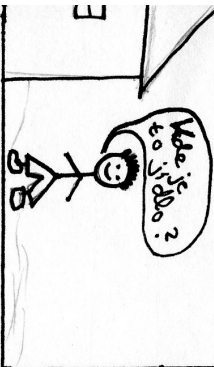

Odpořídáť mřřteř Křřjce, do konce mřřsřce!

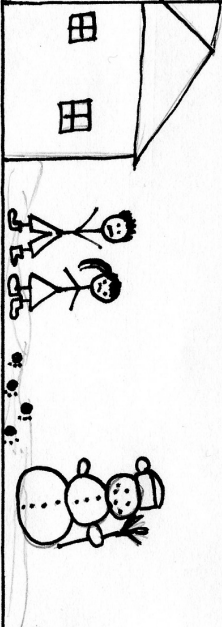
Berta a Oskar aneb kde je jídlo?

Ale ráno tam žádné jídlo nebylo

Ani Berta jídlo neměla, ale uviděla stopy

Potvrzuje, komu stopy patří?

Zákoutí Prahy

Ač je ruch velkoměsta nemilosrdný a ani proud Vltavy jej nedokáže přehlušit, tak když i ptáci a řidiči jdou spát, nastane noc, kde člověk slyší jen šumění listí a hukot vody. Staleté stromy lemují cestu společně s lampami, které se tu a tam zhasnou.

Štvanice

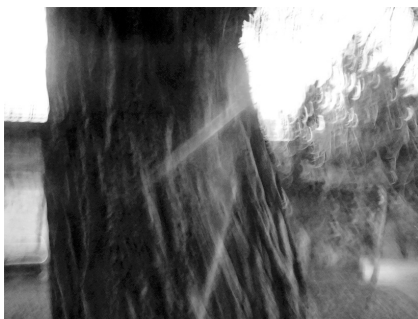
Ostrov tu stojí snad od Libušiných dob, za středověku k němu připlouvaly lodě ze sever, aby zde mohli prodat zboží, které pak bylo převezeno přes brod na pravé straně ostrova, kde se dnes nachází zdyma-

dlo. V půlce 17.století se zde konaly v dřevěné aréně štvance na zvěř dokud je císař František nezakázal pro jejich ohavnost. Dnes snad na místě bývalé dřívějších štvanců stojí arény jiné, kde se dnes štvou jen lidé, jelikož Štvance je dnes sídlem české tenisové asociace a její kurty a budovy zabírají prakticky třetinu východní části ostrova.

Na západním cípu stojí vodní elektrárna z konce 19. století osvětlující všechny pražské ulice a parky. Nad štvancí stojí samozřejmě i Negrelliho viadukt. A místo staré ledárny, potažmo zbouraného stadionu stojí dnes malé veřejné kluziště od něž se již táhne skoro až k elektrárně divoká „cyklistická“ trať .

Celý zbytek ostrova tvoří park s břízami krásnými grafity v obloucích mostu či i snad mnohasetletými lípami, které by i 5 vpředáků stěží objalo

a ve východní cípu je sedící dívka, která hledí do vln zatím co kolem kolem ní létají a chechtají se rackové.

Vánoční výprava

(14.-16.12.2012)

To je sněhu, to je sněhu,
boby táhnem směrem k chatě,
vozíme se, kopec šlapem
užíváme si bohatě.

Stromek najdem pro zvířátka,
připravíme hostinu,
jablko, mrkev, chleba, rohlík,
všechna musí přežít zimu.

Vyrobíme ozdobičky,
tvoříme balóny štěstí,
upečeme vánočku.
Copak nový rok nám věstí?

O puding si zahrajeme,
rozbalíme dárečky,
sníme všechno cukroví,
zbyly jenom drobečky.

Ráno rychle uklidíme,
naposled se svezeme,
zpátky na vlak vyrazíme,
domu dojedeme.

Tak jsme všichni zdárně dorazili domů z vánoční výpravy, usušili si věci a nadlábli se další spoustou úžasného vánočního cukroví. (Horákovi dlabali rumové perníčky! pozn. aut.) Nenajdete zde všechny odpovědi, ale pouze výběr těch nejzajímavějších.

Co jste dělali, když vypadly pojistky?

Esterka: Bafali! Máťa: Já jsem zlobil. Edík: Řádili!

Kuba N.: Našňupli jsme se.

David: Bylo to tam tajuplné! Týna: Vařily.

Májka & Samara: Na Týnu spadl mixér.

Pom: Pral jsem se s Honzíkem. Stal se ze mě upír.

Jak se jmenoval pes, kterého jsme potkali při krmení hrocha?

Esterka: Jerryfon Vašík: Sepík Májka & Samara: Ilja

Kryštof: Puntá Jóna: Jerry Dav Vpředřáků: Evžen!

Co se vám na výpravě nejvíc líbilo?

Kuba V. & Esterka: Tombola a bobování.

Skřítá: Tombola, bobování a to, že mi začal chutnat kuba. Máťa: Sníh! David: Vánoce.

Jak se spalo?

Skřítá: Plus mínus dobře.

Kuba V.: Až na to noční kecání dobře.

Esterka: Dobře, jenom mě ráno všichni budili.

Samara: Na posteli.

Jaká byla nejvtipnější příhoda?

Májka, Samara, Sára a Vosa: Jak Edík ztratil botu.

Stařec: Jak jsme hráli želvičky.

Kuba V.: Jak se Vosa vysekal.

Edík: Jak se Kubík převrátil na bobech.

Kryštof: Honzíkovo salto na bobech.

Esterka: Jak se Tea bála slézt ze srázu a já ji tam strčila.

Putování po Malé a Velké Fatře

(20.-25.8.)

Pátek aneb Vodní mlýny Gaděrského svazu důchodců

Ráno jsme vylezli ze salaše a obdivovali krásy kolem nás. Sluncem nasvícené pláně vypadaly fantasticky. Posnídali jsme a vydali se směrem k nejvyšší hoře Velké Fatry – Ostredoku (1592 m.n.m). Předešlý den jsme za svou cestu až k chatě nepotkali žádného člověka, to se o dnešku říci nedalo. Cesta na Ostredok přes Kýšky a Suchý vrch skýtala stále další a další výhledu – zalesněné vrchy se nyní měnily ve vápencové. Na Ostredoku jsme triumfálně posvačili. Následující hodinu a půl jsme strávili na hřebeni a šli téměř celou dobu skopce, což jsme si nesmírně užívali. Když jsme se vynořili u pramenu pod Královou studní, pokochali jsme se kaskádou na sebe navazujících koryt, na-

brali jsme vodu a poobědvali. Nyní už nás čekala jen cesta dolů. Nejprve jsme se spustili po žluté prudkými serpentýnami do Gaděrské doliny. Tady jsme se vykoupali a odpočinuli si. Teď nás čekalo posledních 12 km podél potoka po zpevněné pozvolna klesající cestě. Šlapalo se nám mnohem rychleji a cestou jsme obdivovali kaskády, ve kterých se Gaděrský

potok valil. Když jsme minuli odbočku s cedulí upozorňující na zvýšený výskyt medvěda hnědého, neodolali jsme a vydali se po ní. Šli jsme jak nejtíšeji jsme dokázali, ale nebylo nám to nic platné. Žádného jsme nespatriili. Míjeli jsme nejružnější odpočívadla. Nejhezčí ale jednoznačně bylo to Gaděrského svazu důchodců. Na přítoku potoka bylo za sebou posta-

veno několik vodních mlýnků, které z každým otočením způsobovaly ráno kladivem, které měly připevněné na boku. Atmosféru umocňoval jeden obrovský mlýn s kladivem podobným našemu Vencovi, který vévodil velkému potoku. Když jsme se přiblížili Blatnici, našli

jsme krásnou náhorní plošinu v přilehlém lesoparku, kde jsme strávili naši poslední noc na faterském putování.

Zelí (603 478 299)

Mára (724 340 196)

Stařec (608 297 646)

Eliška (728 467 049)

T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

